Ч. 141. Неділя 9 липня (26 червня) 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Перше засїдане палати послів.— До ситуациї.— Становище Анґлиї в марокканьскій справі. — Виборча реформа у Франциї.

Як подали оногдашні телеґрами, перше засїдане палати послів 17 с. м. розпічне ся о 11-ій год. перед пол. Порядок першого засїданя є усталений реґуляміном і відбуває ся в отсей спосіб: Засїдане починає ся зазивом президента міністрів до найстаршого віком члена палати, щоби обняв провід. Уряд сей, як ми вже писали, припадає на бар. Фукса. Президент з віку обіймаючи провід, виголошує звичайно коротку промову, стверджує законодатність парляменту, отвирає засїдане і покликує вісьмох наймолодших членів палати на провізоричних секретарів. Тепер наступає складане посольского приреченя. Секретарі відчитують роту в нїмецкій, ческій, польскій, руский, італіяньскій, хорватскій, словіньскій і румуньскій мові. Відтак викликує ся послів в альфабетичнім порядку і они на відчитану роти відповідають: „Обітую“, звичайно кождий посол в своїй рідній мові. Із зложенем приреченя є дневний порядок першого засїданя вичерпаний і президент замикає засїдане та подає ще до відомости день і годину торжественного відкритя парляменту Цїсарем.

Засїдане палати панів, що має відбути ся також 17 с. м. о год. 3-ій по пол. починає ся повідомленем про іменоване президиї Цїсарем. Новоіменований президент обіймає провід, проголошуючи промову, покликує секретарів і відбирає приреченя від нововступаючих членів палати. Опісля розпочинають ся вибори верифікаторів і постійних комісий: політичної, фінансової і справедливости.

Найбільшою парляментарною ґрупою в нововибранім парляменті буде нїмецкий народний союз, що числить 104 членів.

Другий величиною — одноцїльний ческий клюб доперва творить ся. Вже в минувшім парляментї сей клюб не держав ся сильно. Доперва минувшого року, під конець парляменту, вплинули ческо-нїмецкі переговори на сильнїйшу консолїдацию ческої репрезентациї.

Антисеміти або християньско-суспільники по зменшеню своїх членів (з 96 на 73) війшли з першого становища, яке мали в минувшім парляментї, а то тим більше, що навіть між теперішними послами нема згоди так що до економічних як що до проґрамових основ партий. Ріжницї, що панують між поодинокими ґрупами христ.-суспільного союза, проявили ся утворенем в его нутрі трех клюбів: клюбу долїшно-австрийских селяньских послів, клюбу міских послів і клюбу послів альпейских краів. Всї разом офіцияльно назвали ся „християньско-суспільним союзом нїмецких послів“. Давнїйше христ.-суспільний клюб називав ся „державним християньско-суспільним союзом“.

До великих парляментарних партий причисляє ся й Коло польске. Складає ся оно з 71 членів. Найбільшою партиєю в „Колї“ суть людовцї, що числять 26 послів: Анґерман, др. Бяли, Біс, Банась, Бойко, Бомба, Длуґош, Добія, Яхович, Єдинак, Кендзьор, Кубік, ґр. Лясоцкий, Лищаж, Мадей, Мияк, Поточек, ґр. Рей, Русін, др. Рібенбавер, Сьміловский, Стапіньский, Сьреднявский, Тетмаєр, Вітос, др. Врубель.

Відтак консерватисти: Абрагамович, ґр. Баворовский, др. Біліньский, др. Чайковский, ґр. Ґолуховский, бар. Ґец, Галлер, др. Гальбан, др. Яворский, др. Коритовский, Анд. кн. Любомірский, Матакевич, др. Ровнер, др. Штайнгавз, Серватовский, др. Старовейский, Висоцкий, Залеский. Польскі демократи мають 12 послів: др. Ґермам, др. Ґрос, Клеский, др. Колїшер, др. Лазарский, др. Лео, др. Левенштайн, Рихлїк, Равх, др. Стеслович, Зараньский, Зеленевский. Народні демократи 10: др. Бузек, Дембский, др. Ґломбиньский, Ґаль, Яблоньский, Левіцкий, Птась, ґр. Скарбек, Тертіль, Заморский. Врештї: 2 поступові демократи: др. Лїсевич і Слївіньский, 2 неозначені: Штерн і Осуховский і 1 член „центра“ др. Ковловский.

Поза „Колом польским“ остають: 2 рази

---

7)

Историия одної комуни.

(З росийского — І. Н. Потапенка).

(Дальше).

Повернувши до дому, Ягайлонов війшов просто до нашої комнати і розплакав ся. Потім, коли вже успокоїв ся та пригадав собі, що на его голові лежить обовязок накормити цїлу комуну, пішов до господинї і розповів їй всьо, що з ним діяло ся. Дячиха була зворушена, змилосердила ся над ним, взяла від него решту гроший і закупила особисто всї додатки, яких неставало, а коли ми вернули до дому, усмажила богато котлетів, о стілько їдомих, о скілько надавало ся до тої цїли мясо для псів.

Епізод той Ягайлонов не оповів відразу. Стидав ся. Аж тогди, як ми близше пізнали ся та зжились, зважив ся на то візнане. Однак се була добра наука для него. Пізнїйше вже, в дни свого дижуру, входив сьміло до яток і з видом певним себе домагав ся „мяса для псів“, даючи тим способом до зрозуміня, як єму бодай здавалось, що держить пси. Однак треба сумнївати ся, щоби різники, бачучи его одїж, брали его за властителя псів.

VI.

В часї двох тижднів ми пізнали як слїд обовязки членів комуни. Дві додатні обставини, з котрих ми користали безперечно і постійно, а то: тепла та горяча, хотяй не дуже поживна страва, утвердили наше уподобане до спільного житя. Що правда, всї наші росолові мяса і котлети (понад ті страви ми не могли нїчим уріжнородняти нашого спису страв) приладжувала вдова по дяку. Дижурний приступав звичайно до власноручного вареня, але дячиху опанувало небавком обурене на вид явного нарушеня кухарских приписів, отже брала ся сама до вареня. Ми виходили на тім лїпше, тому не протестували.

Десятого дня скоїла ся мала несподіванка. Касиєр Кирдяга заявив, що спільні фонди вичерпали ся і що лишило ся єму лише сїм копійок. Федя, найбільше схильний з нас трех входити в суть річи, з цїлою осторожністю запримітив:

— Після моїх обчислень ми видали по нинїшний день ледви суму зложену нами двома і Ягайлоновом, тай з тої сумки повинно би ще лишити ся не сїм копійок, але трийцять чотири...

— Твої обчисленя зовсїм точні! — відповів Кирдяга.

— Треба здогадуватись, що й ти мусів доложити до загального фонду свою вкладку...

— Сей здогад є зовсїм безпідставний.

— Прецї ти говорив, що мусиш щось вишкробати зі своїх кишень і що там певно щось знайде ся...

— І я шкробав совістно, але нїчо не знайшло ся...

— Ну, але то не дуже справедливо...

— Товаришу, ти в праві; не є се зовсїм справедливо, але покажи менї бодай одно людске дїло, яке можна би назвати зовсїм оправданим... Не знайдеш зрештою в цїлій природї такого факту. Чоловік тим власне ріжнить ся від божества, що цїле его житє повне похибок і спроневірень ідеалам правди та справедливости! Досконалим є лише божество!

— Заявляю щиро, що то мене не пересьвідчило! — відповів Федя.

— Коли то тебе не пересьвідчило, то ужию иншого способу, більше приступного для твоєї забитої голови. Знаєш, що ми творимо комуну. А чимже є комуна? Є се така форма суспільної екзистенциї, підчас треваня котрої всьо, що находить ся в спільнім ужиткованю, уважає ся за власність всїх разом і кождого з окрема. В той спосіб зложені тобою гроші, або приміром Ягайлоновом, з хвилею, коли перейшли до загального фонду, перестали бути твоїми чи там Ягайлонова, а стали ся спільними, значить, анї дрібку більше не є власностию твоєю або Ягайлонова, нїж моєю. Розумієш? Ну, прецї! Бачу, що треба, щоби ти підовчив ся трохи політичної економії. Але крім того возьмеш ще на увагу таке: менї теперь не веде ся, а тобі поводить ся — ти

вибраний Брайтер і 7 социялїстів: Дашиньский, Діяманд, Гудец, Клементевич, Лїберман, Марек і Морачевский.

В анґлїйскій палатї послів мінїстер Аскіт зложив передвчера слїдуючу заяву: Послїдні події викликали дискусию між державами найбільше в Марокку заінтересованими. Можу тепер лиш мало сказати о переговорах, які відбувають ся. Бажаю, аби ясно порозуміли всї, що анґлїйске правительство гадає, що в Марокку настала нова ситуация, котра робить конечним, щоби будучий розвиток подій більше безпосередно дотикав анґлїйских інтересів, як то доси було. Надіємо ся, що диплькоматична дискусия найде розвязку. Що до нас, то увзгляднюючи достаточно охорону наших інтересів, будемо памятати о виповненю наших зобовязань союзних супротив Франциї, котрі то зобовязаня палатї звістні. — Заяву ту приймила палата оплесками.

„Daily Graphic“ пише: Помимо того, що кабінети в Льондонї і Парижи не покінчили виміни гадок, анґлїйске мінїстерство справ заграничних, не вижидаючи на становище кабінету француского, по мінїстерияльній радї, яка відбула ся ві второк, порішило, що Анґлїя иинї супротив Німеччини займає то само становище, яке займала перед р. 1904 супротив Франциї. Заяву, зредаґовану в тім дусї, вручено німецкому амбасадорови, котрого крім того повідомлено, що Анґлїя не без побоюваня слїдила би можливість утвореня підстави для німецкої фльоти в Аґадір або на иншій точцї марокканьского побережа.

На однім з послїдних засїдань в минувшім місяци відкинула француска палата послів внесенє, яке домагало ся, щоби виборча реформа була основана на пінципі більшости. Відкиненє сего внесеня уважають за згоду палати на пропорціональну систему виборчу. Більша часть праси з одушевленєм приняла сей вислїд голосованя. Однак не викликав вислїд сей одушевленя в правительственній партиї радикальній. Висловом невдоволеня сеї партиї зі становища правительства в тій справі було поваленє кабінету Монїса.

Новий президент кабінету Кейо є приклонником пропорціональної системи виборчої, однако виступити з сим рішучо не сьміє, бо виступ такий викликав би роздор в правительственнім таборі. За те сторонництва говорять в сїй справі богато і рішучо. Противники і прихильники пропорціональности відбули вже цїлий ряд зборів, на яких ухвалено відповідні резолюциї.

Новинки.

Львів, 8 липня 1911.

— **Впреосьв. Епископ Константин Чехович** виїхав дня 8 с. м. на один місяць поза границї краю.

— **Іспит зрілости** в I ґімназиї в Станиславові зложили отсї Русини: Гаваньский Роман, Галяревич Стефан, Яґенчук О., Калинович Ф., Кравчук М. і Крушельницкий В. (з відзн.), Мотюк Д., Стемпурский М., Цибик Гр., Диміньский Лев, Чорноский О., Лїщиньский М., Мартинець О., Поллюк К. — В II ґімназиї в Станиславові зложили іспит: Дудикевич, Когутяк і Попель.

— **Закінченє шкільного року** в школї СС. Василиянок в Яворові відбуло ся 28 червня 1911 р. Учениць в народ. і виділ. клясах було 70, з тих отримало поступ відзначаючий 21 учениць, першу без відзначеня 35 учен., репробовано з 1 предмету 9 учен, а 5 учен. отримало другу клясу. В семинариї учит. було 65 учен: Клясифікация випала ось так: першу з відзначенєм отримало 13 учениць без відзначеня 38 учениць, репробовано з 1 предмету 5 уч., пост. недостаточний 7 учен. Заразом повідомляє ся, що від 1 вересня 1911 р. управу семинариї учит. жень. СС. Василиянок в Яворові перейме Вс. О. Александер Залїтач.

— **В гончарскій школї в Коломиї** розпічне ся шкільний рік 1 вересня с. р. Умови принятя: 1) укінчений 13 рік житя та фізичне уздібненє до рукодїльницкого занятя: 2) укінчена з добрим поступом народна школа. Поданя заосмотрені метрикою й останним шкільним сьвідоцтвом адресувати: „до Дирекциї краєвої гончарскої школи в Коломиї“. При школї є інтернат, в котрім убогі замісцеві ученики за невелику оплату дістануть цїле удержанє. Повітові видїли, громади і инші прилюдні заведеня за удержанє своїх стипендистів в інтернатї платять по 100 (сто) корон на рік.

— **Редакция календаря „Просьвіти“** на р. 1912 звертає ся до Хвальних Комітетів для сьвяткованя 50-лїтних роковин смерти Шевченка взглядно до фотоґрафів-аматорів з просьбою, надіслати їй фотоґрафічні знимки, зроблені в часї ювілейних обходів. Фотоґрафії будуть на жаданє звернені взглядно переховані в музею тов. „Просьвіта“.

— **Для звеличеня 100-лїтного ювілею,** який в падолистї с. р. буде сьвяткувати пробуджена

маєш переписуванє, за котре можеш дістати нинї два рублї сорок копійок. Завтра всьо може змінити ся, тобі перестане поводитись, а менї зачне ся нагло щастити; тогди в касї будуть мої гроші, котрі ти будеш міг уважати за свої. Зрозумів мене тепер?

— Припустім, що я не був в праві! — відповід Федя. Все таки не можу зрозуміти, чому в касї лишило ся тілько сїм копійок, коли повинно бути трийцять чотири?...

— Є і на то причина. За двайцять чотири копійки я купив чверть фунта тютюну, за три паперцїв, і ті річи творять власність комуни.

— Добре, але коли ти лише сам куриш..

— Длятого, що нїхто з вас не курить. Але повтаряю ще раз, що се власність комуни і що кождий з вас має право курити той тютюн.

Треба було вдоволити ся тим поясненєм. Федя дістав 2 рублї 40 коп. за переписуванє, вложив ті гроші до спільної каси і так дальше істнованє комуни було забезпечене на кілька днів.

Наші імпровізовані матераци із соломи давали ся нам в знаки. Солома, покрита простиралами, випадала безнастанно на підлогу, а до того острі стебла немило дразнили тїло.

— Я радо відступив би кому-небудь з вас ліжко з сінником — говорив — але дячиха позичила менї его під тим услівєм, що лише я сам буду на нїм спати. Уложила собі, що тому що на ліжку спав небіщик дяк, то тепер не випадає, щоби на нїм спав хтось, що не походить з духовного стану.

Що до лекциї полїтичної економії, то Кирдяга уділив нам ще кілька. Раз приміром мав кудись іти вечером. На дворі було вогко. Настала відлига, отже сніг на улици перемінив ся в рідке болото. Кирдяга вложив шапку і плащ а потім почав втягати на свої величезні чоботиска значно менші кальоші Ягайлонова. Була се одинока пара кальошів в нашім мешканю. Ми з Федею все мріли про кальоші. Ягайлонов, побачивши що робить Кирдяга, здивував ся.

— Що ти робиш? — спитав.

— Втягаю на чоботи кальоші, як се легко зміркувати! — відповів Кирдяга.

— Алеж то мої кальоші! — крикнув Ягайлонов, що цінив дуже свої кальоші, боячись простуди.

— Друже, тут нема нїчого твого анї мого! Всьо є спільне, отже й кальоші творять власність комуни.

— Алеж они за малі на твої ноги! Розлїзуть ся на твоїх чоботах! — кликнув з перестрахом Ягайлонов, глядячи як Кирдяга силуєть ся втиснути свої чоботи в кальоші.

— Ах, глупо з твоєї сторони, що купуєш такі тісні кальоші. Се доказ, що в тобі глубоко закорінили ся експльоататорскі інстинкти. Раджу вам на будуче, панове, купувати ширші кальоші, котрі могли би зміститн ся на більшу ногу. Бо на що здала ся наша комуна? Комуна повинна мати лише річи придатні для всїх єї членів.

Кальоші Ягайлонова уратувались лише тому, що були за малі і що Кирдяга не міг втягнути їх нїяк на свої чоботи.

Иншим разом я дістав ще більше навчаючу лекцию полїтичної економії. Як вже звістно, цїла наша ґардероба була розвішена на великих цьвяхах, які вбив в стїну сам Кирдяга. В супереч комунїстичним основам, які старанно впоював в нас Кирдяга, ми признавали ще деякі понятя про приватну власність. Кождий з нас мав свою стїну, а на ній висїли складові части его одежі.

Кирдяга не мав своєї стїни, з тої простої причини, що не мав взагалї нїчого. Навіть простирало, подушку і ковдру взяв від дячихи, котра була взагалї прихильнїйше настроєна супротив него.

Раз якось, в недїлю рано, коли ми убирали ся, запримітили незвичайне явище: Кирдяга зняв із себе сорочку кинув єї на землю. Зробив се перший раз, бо доси не розставав ся з сорочкою анї в день анї в ночи. Ми мали нагоду подивляти его мязисте тїло і випуклі груди.

По хвили встав, підпер собі боки і підійшов до стїни, на котрій висїла ґардероба Ягайлонова. Оглянув точно кожду річ, а не знайшовши нїчого відповідного, посунув ся дальше до одежі Федї. Пильні оглядини не вдоволили его також, отже прийшла черга на мою скромну ґардеробу. Тут на моє нещастє але на славу і триюмф комунїстичних основ висїла на першім місци моя сорочка з викладаним ковнїром, вишиваним кольоровими гафтами. Кирдяга любив всьо, що барвисте, отже его погляд упав очевидно на ту сорочку. Небавком витягнув свою руку і зняв єї з цьвяха.

Я знав добре, що належачи до членів комуни, не маю права уважати нїякої річи за свою виключну власність, але мабуть експльоататорскі інстинкти закорінили ся в менї досить глубоко, бо мимохіть я скрикнув:

— Пощож ти здіймаєш з цьвяха мою сорочку?

— Вложу єї на себе! — відповів Кирдяга. — Моя вже дуже брудна. Я носив єї три тиждні!

— Алеж я сам хотїв єї вложити...

— Менї перше прийшла та думка до голови, отже маю першеньство!

— Звідки ти знаєш, що тобі першому прийшла думка до голови? Я ще вчера постановив убрати ся в ту сорочку...

— Може бути, але коли я єї вже вложив на себе — говорив з повагою Кирдяга, вбираючи мою сорочку — чейже єї з мене не стягнеш!

Послїдну частину того реченя сказав вже тогди, коли его голова вилїзла крізь ковнїр і коли вже мав на собі мою сорочку. Запинав спокійно і без поспіху ковнїр, потім рукави, поучаючи нас тимчасом:

— Ах, мої товариші, якже глубоко закорінене у вас буржуазийне вихованє. На кождім кроцї треба пригадувати вам комунїстичні основи, до котрих нїяк не можете привикнути. Що-до мене маю лише одну хибу, а то, що не маю нїчого. Але якби я мав щось, вірте менї, що давби вам добрий примір. Маю надію, що мої відносини поправлять ся. Здїйснить ся то певно.

Мушу сказати отверто, що почуванє, яке я в собі здавив, було обуренє. Крім тої сорочки, яку я мав на собі, мав я ще дві инші, але ту, котру вибрав собі Кирдяга, я найбільше любив і власне єї я хотїв убрати в недїлю. Я був би здобув ся на стілько буржуазийности та експльоататорских інстинктів, що виступив би з кулаками в обороні моєї улюбленої сорочки. Може бути, що бувби відобрав єї Кирдязї, але він так зручно пересунув голову крізь ковнїр, що вже було за пізно.

(Дальше буде).

Маркияном Шашкевичем галицька Русь, приготовлює ся засноване товариства імени Маркияна Шашкевича, з цілию підпомаганя приватних наших шкіл в повітах звязаних з іменем поета. Всякі письма в тій справі належить слати на адресу о. Володимира Кальби в Соколівці коло Ожидова.

— **П. Іван Сохацкий,** б. учитель руханки в акад. ґімн. у Львові, одержав на краківскім унїверситеті степень доктора прав.

— **Велика градова туча** зі зливою перетягнула дня 3 с. м. над Теребовельщиною, полишаючи за собою всюди страшні знищеня. Найбільше потерпіла всхідна часть повіта, як околиці Ковлів, Глубічок вел., Покропивна, Ходачків вел., Денисів, Купчинці, Настасів і сусїдні. Засїви тих околиць доспрівали дуже гарно; люди тїшили ся, що найдальше за кілька днїв настануть жнива богатих плодів, однак передчасна була їх радість; страшна туча одним своїм замахом позбавила людий гарних надій, полишаючи по собі всюди лише смуток і розпуку.

— **Самоубийство ученика.** В Ходачкові вел. коло Тернополя кинув ся оногди під поїзд ученик 5-тої кл. реальної школи в Тернополи Боднарчук, син зелїзничого будника. Причиною самоубийства була лиха нота зі шкільної науки.

— **Намірене самоубийство.** В особовім поїздї межи Золочевом а Зборовом ранив ся оногди смертельно двома револьверовими стрілами в груди студ. II року прав Ів. М. В безнадійнім станї відвезено его до свояків коло Зборова.

— † **Померла** Олена з Кордубів Бачиньска, жена о. сотрудника в Бережанах, а дочка тамошного пароха, учителька місцевої школи видїлової, по короткій недузї дня 27 червня. Покійна своїми гарними прикметами душі придбала собі любов і прихильвість в широких кругах. В. ї. п.!

† **Архип Тесленко,** талановитий україньский письменник, помер в родиннім селї Харківцях, лохвицкого повіту в 29-ім роцї житя. Родив ся він 1882 р. в семї незаможного селянина. З самого малку довело ся ему зазнавати всякого лиха, яке не кидало ціле его недовге житє. Ось що пише він про себе в своїй автобіоґрафії: „Не скінчивши церковно-приходскої школи, поступив я писарчуком у волость, дальше до нотаря. Кинув. Пішов на зелїзничого телеґрафіста вчити ся, лїкар найшов слабість на очи, забракували мене. Став жити дома, книг не було, а бажало ся читати. Познакомив ся з учителем одним, почав брати у того. Були в нього й україньскі книжки.... Незабаром 1905 р. — попав ся в тюрму. Через місяць з днями випускають мене. Далї знов ганяють за мною, чкурнув ся в Київ. Жив поміж босяками, по монастирях жив. Хліб у Лаврі місив, картоплю чистив. Навідав ся до дому — заарештовують мене в жовтнї 1906 року. І просидїв уже я сим разом в тюрмі увесь 1907 і 1908 рік, більше двох років. Одвідав і вятскої ґубернії, пробув тільки мало там. В тюрмі засланє відбув. Увесь час був під судом — не пускали. Палата судила. Оправдав ся. В етапі у Вятску тифом болїв. Увесь 1905 рік болїв плевритом. У 1909 р. судив окружний суд за полїтичного. Два тижні арешту відбув на початку 1910 року...“ Після повороту в засланя в рідне село ще гірше жило ся покійному. Сільске начальство не давало ему спокою, вважаючи его все зачинщиком усяких рухів на селї. Все се дуже тяжко відбивало ся на здоровлю Тесленка. Ще в тюрмі занедужав він на сухоти й з того часу горів як сьвічка. Недужий не лише, що не мав за собою ніякого догляду, а ще й сам мусїв доглядати й годувати старого батька. Покійний визначав ся чималим письменницким талантом. Оповіданя свої містив він в „Громадскій Думцї“, „Новій Громадї“, „Радї“, „Селї“, „Світлї“. Деякі его оповіданя виходили окремими виданями як пр. „Страчене життє“, видане „Бидавничою Спілкою“. — В. є. п.!

— **Вісти з України.** В Київі помер дня 1 с. м. Роберт Якобовский в 50 р. житя. Покійник по укінченю реальної школи в Київі і полїтехнїки в Росиї, учителював в середних школах в Кременчузї і в Київі а вкінци став головним бухгальтером і заст. директора в волжско-камскім банку. Пок. Якобовский яко сьвідомий Українець належав до всіх україньских товариств в Київі, а у вільних хвилях писав оповіданя для „Ради“ і „Сьвітла“. Не мало творів остало по нїм непечатаних.

В Харкові задумали деякі радні міста поставити внесене, щоби коштом міста здвигнено памятник україньскому фільософови Гр. Сковородї.

В Ольгопольскій 2-кл. школї старший учитель не дозволив ученикам говорити між собою по україньски. Ученики старшої кляси глузували з молодших учеників, що ті цвенькають по кацапски. Ті пожалували ся учителеви, а коли сей примітив, що один ченик старшої кляси читає „Кобзаря“, прискочив і відобрав від него сю книжку.

Телеґрами.

Відень 8 липня. Вчера перед полуднем на нарадї обширнїйшого комітету нїмецко-народного Союза ухвалено поручити на президента палати посла дра Сильвестра.

Відень 8 липня. Цїсар іменував дотеперішного віцепрезидента Найвисшого трибуналу рахункового дра бар. Гавеншільд-Бавера президентом того трибуналу.

Відень 8 липня. „Korresp. Wilhelm“ доносить, що Цїсар нинї рано відїздить з Ляінцу до Ішлю, де перебуде до початку осени.

Берлин 8 липня. Як з Лїсбони доносять, арештовано там множество осіб підозріних о заговір против републики.

Константинополь 8 липня. Заступник Чорногори зложив вчера в мінїстерстві справ заграничних таку заяву: Чорногорске правительство не сумнїває ся о мирних намірах Туреччини. Однако позаяк на чорногорскій граници зібрано богато турецкого войска, правительство чорногорске було приневолене також з своєї сторони скріпити свою пограничну сторожу.

Льондон 8 липня. Ціла праса обговорює прихильно вчерашну заяву мін. Аскіта в справі підпертя французкої полїтики і бережения анґлійских в Марокку. Часописи заявляють згідно, що занятє чужою державою одного з мароканьских портів нарушило би анґлійскі інтереси.

Цїна збіжа У Львові.

дня 8-го липня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	11 80	до	12·10
Жито	7·90	„	8·20
Овес	8·50	„	8·75
Ячмінь пашний	7·50	„	8·—
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	13·—	„	13·25
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	11·30	„	13·—
Вика	8 50	„	9 25
Бобик	8·—	„	8·25
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	130·—	„	140 —
Конюшина червона	75·—	„	80·—
Конюшина біла	95·—	„	100·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Надіслане.

— Славний віденьский шпиталь милосерних братів звіщає: Ми уживали в численних і то острих запорах жолудкових природної гіркої води **Франц Йосифа** завсїгди з пожданим успіхом.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубым друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, 1·30, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшаны від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, **1·53**, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§).
*) З Винник. §) З Винник в суботу і недїлю.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8·22**, 8·45, **2·30**§), **2·45**, 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щоденъ, †) до Мшаны.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, **2·20**, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·35**, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлю.

За редакцію відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

найліпші гиґієнічні Ґумові артикули за 2-літною ґваранциєю. — Цїники висилає даром

„Olla“ фабрика ґуми Відень II/476, Praterstrasse 57. Можна набути у всїх аптиках і лїпших дроґериях. — Поручає звиш 2000 лїкарів. 8—30

Інсерати

до „Народної Часописи“ і Gazet-и Lwowsko-ї принимає

Аґенция дневників

Ст. Соколовского
Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

Михайло Скірка

римар і сїдельник
у Відни III. Реннвеґ ч. 38

поручає богатий вибір сїдел і всякої упряжі для коний, а також торби до подорожи, ручні куферки, пуляреси, торбинки для дам та всїлякі вироби зі шкіри.

Цїни приступні.

Жадна не лишить ся старою панною.

Найлїпше средство для тих, котрі хотять віддати ся. Прошу даром і оплачено жадати вияснення.

Братя Крейцар

в Добрушцї ч. II Чехи.

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників

і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недопада) у Львові. Телефона ч. 527.